

deres Værdi, idet Selskabets tinglige Sikkerhed for sine Krav derved udsættes for Fare, samt hvor Væretne trues med Fordærv. Ved de herom i nærværende Paragraf givne Regler er det blevet overflødig at indrømme Selskabet Salgsret i andre Tilfælde (som f. Eks. i det i Loven af 1866 omtalte) end det, at Afgifter eller Udgifter ikke betales i rette Tid eller dog inden en vis Frist, som nærmere maa bestemmes i det i § 17 nævnte Regulativ. Det beror naturligvis paa et rent Skøn, naar Grænsen for det skyldige Beløb er sat til tre fjerde Dele af Værens Værdi. Det samme gælder de nærmere Regler for, hvorledes Værel om Salget skal gives. Den Indkaldelse i Berlingske Tidende med 12 Ugers Værel, som Lov af 23de Februar 1866 bestemmer, synes dog for omstændelig. Formuleringen er fket efter Niefer l. c. § 218 § 13 og efter russisk Oplagslov § 17, jfr. ogsaa Hamborgerregulativets § 22, 2det Stykke og § 26.

Vaade, hvor Væretne trues med Fordærv, og, hvor Selskabet kan sælge, fordi dets Krav stige saa højt, at det snart kan risikere ikke at faa fuld Dækning gennem Væretne, skulle disses Tilstand og Værdikonstateres af sagkyndige Mænd, der, i Overensstemmelse med Regelen i § 16 i Lov af 19de Februar 1861 om Kjøbenhavns Sø- og Handelsret, udmeldes af denne Ret.

Meddelelse om Salget skal ske til Oplæggeren; denne vil i Regelen tillige være den, der som Vaantager hæfter i sidste Instans for Laan paa Væretne, og som er personlig ansvarlig over for Selskabet for dets Krav, jfr. straks nedenfor. Det maa bero paa Forholdet mellem Oplæggeren og senere Købere af Oplagsbeviset, hvor vidt hin skal lade Meddelelsen gaa videre til disse. At han i Regelen er pligtig hertil, er selvfølgelig og behøver ikke at staa i Loven.

Regelen om, at ogsaa kun en Del af Væretne kan sælges, tager navnlig Hensyn til de Tilfælde, hvor Selskabet skal have Dækning for sit Krav, og de, hvor Væretnes Fordærv kan afværges ved et delvis Salg.

Den Del af det indkomne Beløb, som Selskabet ikke selv har til gode, deponeres hos Selskabet, ligesom efter §§ 8 og 9, og udbetales imod den berettigedes Kvittering, jfr. §§ 8 og 9.

I de fleste Love er intet sagt om, hvor længe der skal kunne rejses Krav paa Pengene. I Hamborgerregulativets § 26 er det bestemt, at Pengene tilfælde Selskabets Kasse, naar de ikke ere krævede inden to Aar, jfr. ogsaa Niefer l. c. § 196 § 16. Det synes rigtigt, at Kravet forældes hurtigere end efter 20 Aars Forløb; men det er selvfølgelig ret vilkaarligt, naar Fristen sættes til ti Aar. Maafee burde man, i Analogi med Regelen i Lov af 23de Februar 1866 § 10, sætte den til fem Aar.

Der er i hele Loven intet sagt om, hvem der hæfter personlig for Selskabets Krav for selve Oplægningen og for Udgifter til Værens Konfervering. Dette maa bero paa Regulativet. Det eneste, som fremgaar af Loven, er, at naar Beviserne ikke indeholde noget derom, hæfter ingen anden end Oplæggeren personlig derfor; thi Loven paa lægger ingen saadant Ansvar. Derimod maa Oplæggeren, naar intet andet er vedtaget, efter vor Rets almindelige Regler hæfte personlig for alle Udgifter, som Selskabet over for ham har været berettiget til at afholde for hans Regning.

§ 17.

Om denne Paragraf se Lov af 23de Februar 1866 § 11. Da Selskabets Værneting er i Kjøbenhavn, er det en stor Vættelse, at alle Sager behandles der, selv om indstævnte er en Person, der bor andetsteds.

I Lov af 31te Marts 1891 § 41 staar: „Indenrigsministeriet udfærdiger de fornødne reglementariske Bestemmelser og Takster vedkommende Frihavnen.“ Deraf følger sikkert, at ogsaa med Hensyn til Brugen af Oplags- og Garantibeviser kan Indenrigsministeriet udfærdige „fornødne reglementariske Bestemmelser.“ Men maafee er det rigtigst, at det udtales udtrykkelig i nærværende Lov, og dette er fket i § 17, 2det Stykke.